

Lina

Joanna Cruz

Aina

Joanna Cruz

Aina

Tercera edició: novembre de 2019

Imatge de la coberta: David Gil

©Joanna Cruz 2010

© de la imatge de la coberta: David Gil 2013

ISBN: 978-84-9916-890-6 DL: M-30857-2010

© Bubok Publishing S.L., 2012

Aquest llibre no podrà ser reproduït
ni totalment ni parcialment,
sense el permís previ escrit de l'editor.
Tots els drets reservats.

A la Gisela i l'Oriol,
per estar al meu costat.

Així com també a
la Montse M. i la Laura T.

1

L'El acabava de marxar de casa meua per anar a treballar, quan em va trucar l'Aina. Durant aquests dies m'ha estat trucant bastant sovint.

He estat de vacances durant tres setmanes. He de reconèixer que m'han vingut molt bé. Necessitava desconnectar del poble i de la gent, poder pensar en tot el que m'ha passat i viscut aquests últims quatre mesos.

No tenia data per tornar, així que he tornat quan ja me n'havia cansat. En ple novembre, l'Almadrava era completament buida, excepte per un parell d'holandesos jubilats que no tenien res més a fer.

Anava a comprar a l'Hospitalet de l'Infant i em refugiava en un apartament d'una sola habitació i on encara em sobrava lloc.

He aprofitat per llegir molt, sobretot llibres de l'Oriol Verges, històries que expliquen les aventures d'adolescents. Després de tants anys amb ells, sembla mentida que encara no els arribi a conèixer.

De moment no estic treballant i potser hauria de començar a mirar alguna cosa, perquè no em dona per viure dels estalvis. Puc oferir-me per fer repassos a casa a les tardes, encara que al poble, ni pensar-ho, principalment perquè cap mare deixaria venir al seu fill a casa meva, així que m'he de plantejar de llogar un estudi a Lleida i provar sort allí. Segur que a la ciutat tot és molt més fàcil. La meva feina anterior no la puc recuperar, de moment, potser la cosa s'arregla més endavant.

A l'Aina no li fa molta gràcia que marxi, però la nostra relació fa temps que s'ha acabat i de moment, per molt que vulguem, no podem estar junts.

Sé que ho està passant malament, jo també, però com més distancia hi hagi entre els dos, molt millor. Necessito oblidar-la, però és molt difícil amb les seves trucades gairebé diàries. No paro de dir-li que no hi ha un futur junts, però no ho vol assumir. És jove i estic convençut que ho superarà aviat, igual que jo, o això espero.

L'El ha passat per casa per explicar-me tot el que va fer ahir. No creguis que són quatre coses. No sé com s'ho fa per no parar!! L'El és músic, ell juntament amb quatre amics més, componen "Sense" un grup creat fa uns sis anys en el garatge del Jaume. Ara ja són una mica més coneguts i tenen diferents "bolos" arreu de la comarca, i altres per pobles de Catalunya. La seva música s'identifica amb rock català, amb influències del pop anglès. És un estil diferent, poc sentit per aquí, i això fa que agradi molt a uns o no agradi gens a uns altres. És una música

que dona bo escoltar-la i em diverteixen els seus concerts, s'entreguen en cos i ànima als que estem allí per escoltar-los i això fa que ens sentim part d'ells.

El nom d'El és el diminutiu d'Elvis, sempre li ha agradat molt aquest cantant, i abans contínuament cantava les seves cançons, així que entre els amics el vam començar a nomenar així, però tot i ser curt, encara ens semblava un nom llarg, així que al final es va quedar amb El, però realment es diu Miquel.

Ahir van estar tocant en un poble de menys de mil habitants. S'esperaven tenir poc públic, i es van sorprendre en veure un local gairebé ple. S'ho van passar d'allò més bé.

Truquen a la porta.

—Bon dia, aquí ho té —diu el repartidor entregant-me les bosses.

—Moltes gràcies.

M'acaben de portar la compra de la setmana. Em podeu dir el que vulgueu, però això d'entrar en una pàgina web, escollir el que vols, pagar i que t'ho portin a casa, sense cues, “marujes” i d'altres, és una meravella.

Poc després de posar en ordre el que he comprat, tornen a trucar.

Qui deu ser? No recordo haver quedat amb ningú.

Visc en una casa força vella i encara conservo el timbre de tota la vida, així que cada vegada que algú ve, he de baixar fins al carrer per obrir la porta.

—Abel —saluda amb un somriure.

—Hola guapíssima —ens abracem i ens fem dos petons—.
Què fas per aquí?

—T'he vingut a buscar per anar junts al cinema.

—No en tinc ganes Núria —contesto.

—Va, no siguis així. Fa temps que no surts de casa.

—He estat gairebé un mes a l'Almadrava —dic contradient la seva afirmació.

—D'acord tens raó —diu amb un somriure—, però volia dir per aquí, com fèiem abans.

—Núria, ja saps que...

—No m'has de dir res que, malauradament, ja ho sé tot, per això et demano que vinguis amb mi —contesta amb serietat—. Ho sigui que ja pots pujar "cagant llets" cap a dalt, dutxar-te i canviar-te per marxar, que la sessió comença a les vuit i només en falten tres quarts.

M'agafa per les espatlles, em fa mitja volta per dirigir-me cap a les escales i em planta una puntada al cul. Aquest gest me'l feia sovint quan vivíem junts. Anàvem a la mateixa colla i jo sempre esperava a l'últim moment per arreglar-me. Mai tenia pressa i començava a moure'm quan només faltaven cinc minuts per a l'hora acordada. La Núria es crispava i n'estava farta de mi. Ella sempre ha estat molt puntual i no pot suportar fer esperar a la gent, ni que la gent li faci a ella, i amb mi era constant, sempre fèiem tard.

M'ha arribat a triar la roba i gairebé vestir-me per tal d'avançar uns quants minuts.

— Abel, espavila! — crida.

— Ja gairebéestic! — dic mentre endreço el bany.

En aquesta casa hi tinc molts records. Amb vint anys ja tenia força diners per anar a viure sol i poder fer la meva, sense que els meus pares em controlessin, així que aquest va fer el meu refugi.

Sovint organitzava festes amb els meus amics, i en la majoria de vegades, s'arribava a organitzar un bon terrabastall, i llavors la feinada era meva per netejar i endreçar-ho tot. I les noies que han arribat a passar? No les podria comptar amb els dits— sospiro—, però l'Aina va ser especial, bé, continua sent especial. El seu cos de nina i els seus cabells llargs i negres com el carbó, són com els d'una musa. La meva musa, a la qual li vaig arribar a fer moltes fotografies que encara conservo. És molt presumida i li agrada que la mirin.

Aquesta casa va ser el nostre niu d'amor durant dos mesos, poc temps potser per una relació, però va ser tan intens, que s'ha fet inoblidable, fins i tot en la seva part final, amb els problemes esdevinguts després de la nit de Sant Joan.

La pel·lícula que hem vist m'ha fet recordar la història amb ella, però també he rigut molt quan la Núria ha començat a plorar i ha sortit del cinema amb els ulls tan vermells com unes tomates.

Després hem anat a menjar una pizza i a prendre unes copes al "ST" per recordar els vells temps. L'El també hi era i s'ha posat molt content de veure'ns, sobretot a la Núria. Durant

molts anys van ser molt bons amics, però quan ella es va casar, la seva relació es va anar distanciant. El seu marit, el Jordi, és molt agradable, una mica “esbojarrat”, però bon noi.

—Quina alegria de veure’t —s’abracen—. On tens al Jordi?

—Doncs —es mira el rellotge—, ara deu estar sortint de treballar.

—Ja viu bé el tio, que ja pot plegar!

—N’hi ha que viuen millor, com tu El —contesta ella.

—Perdona, però a mi em costa molt arribar a final de mes i treballa, segurament, moltes més hores que ell.

—Segur.

Ens posem a riure.

Aquí el que de moment viu bé, dins del que cap, sóc jo. La casa on visc, era dels meus avis, la va heretar la mare quan van morir, ja que ella era filla única. Feia anys que estava deshabitada quan hi vaig entrar a viure, en aquells moments la Núria estudiava a Girona, i no li interessava per res aquell casalot vell.

Ara que estic a l’atur, el fet de no haver de pagar cap hipoteca, em va molt bé.

El viatge de final de curs canvia molt la vida de l'Àbel. L'Àina entra en el seu món i per molts contratemps i complicacions en la seva relació, no pot deixar de pensar en ella. I la Montse? Què passa amb ella? És adulta, decidida, intel·ligent i guapa, però ell no n'està enamorat. Serà el seu amor per l'Àina tan fort com per poder-ho suportar tot? Una història, sense dubte plena de sentiments, on el final ens deixarà un regust amarg.

Booktrailer:

<https://www.youtube.com/watch?v=sFm4GwMzmNo>

